

Externalitzar no sempre és privatitzar

Històricament, les organitzacions del tercer sector han exercit un paper principal, i a vegades únic, en la prestació de serveis d'atenció a les persones al nostre país. Davant d'unes demandes socials complexes i multidimensionals, les administracions s'han vist i es veuen sovint incapacitades per oferir respostes àgils que abordin, de manera integral, aquestes demandes. Si hi ha un actor que sigui capaç de generar respostes adaptades a les necessitats socials és, sens dubte, el tercer sector.

El model d'externalització en la gestió de serveis públics d'atenció a les persones és un model en el qual, sense renunciar a la titularitat pública i mantenint la responsabilitat i les obligacions pel que fa a definició i execució de polítiques públiques, les administracions opten per delegar la gestió dels serveis a empreses i entitats privades especialitzades a través de diferents models de col·laboració. Sovint s'equipara l'externalització amb la privatització. I no, no és el mateix. La privatització dels serveis públics, molt utilitzada en altres sectors, implica que l'administració corresponent es queda només amb un paper mínim de regulador i supervisor, i renuncia a la titularitat i implicació en el servei prestat. Per contra, l'externalització, especialment aquella que compta amb l'aliança d'un actor de l'economia social, garanteix a través de la vocació de servei públic i sense afany de lucre la preponderància de l'interès general per sobre de l'interès particular d'accionistes i inversors.

Resulta obvi que la política no s'acaba en les institucions, ni el servei a la societat es limita a allò que

fan les administracions exercint les seves competències i responsabilitats. Un estat modern ha d'estar obert a les iniciatives que sorgeixen de l'esfera privada per respondre als reptes econòmics i socials que té plantejats, ja sigui en la dinamització del teixit productiu i la creació d'ocupació o bé en el desplegament de dispositius d'atenció als col·lectius més vulnerables. La dimensió pública no s'esgota, per tant, en les institucions públiques, i la dimensió privada no es limita a la lògica mercantil capitalista: existeix una iniciativa privada articulada al voltant de l'economia social amb una llarga trajectòria i experiència contrastada en la gestió de serveis públics d'atenció a les persones. Parlem d'organitzacions d'iniciativa social que, en forma de cooperatives, associacions o fundacions, operen en aquest sector d'activitat.

JOAN SEGARRA

PRESIDENT DE LA CONFEDERACIÓ

Durant la crisi les empreses socials han fet mans i mànigues per mantenir l'activitat

Aquests últims mesos ha aparegut amb força el debat sobre la remuneralització dels serveis públics com a eix d'acció fonamental dins l'anomenada *nova política*. Últimament, per exemple, l'Ajuntament de Barcelona anunciava la recuperació de les tres escoles bressol municipals de la ciutat gestionades de forma externalitzada. Si bé aquesta és una opció política plenament legítima, considerem que és un debat que cal abordar en profunditat, fugint d'arguments reduccionistes i simplificadors de la realitat que ens envolta. Compartim part del diagnòstic que en el context de crisi econòmica i retallades la contractació pública ha servit en alguns casos per precaritzar els serveis públics i se n'ha posat en risc la viabilitat, la sostenibilitat i la qualitat: concursos convertits en subhastes, poc respecte per les condicions labo-

rals dels professionals o mínim control postadjudicació, entre d'altres.

Des del tercer sector probablement no hem estat capaços de mantenir-nos al marge d'aquesta dinàmica de devaluació dels serveis públics, i hem entrat en la lògica econòmica de les licitacions, però quina era l'alternativa? ¿Renunciar a la provisió compartida d'uns serveis públics pels quals hem lluitat durant tant de temps? Amb més o menys encert –i prenent mesures d'ajustament difícils– les empreses socials han fet mans i mànigues per mantenir l'activitat, per responsabilitat i compromís amb els col·lectius atesos i amb els professionals. I, en paral·lel, s'ha impulsat, mitjançant estructures representatives com La Confederació, una intensa activitat d'incidència política per capgirar la situació i construir un nou model de col·laboració entre l'administració pública i la iniciativa social que garanteixi uns serveis públics eficients i de qualitat.

Compartim, doncs, la necessitat i oportunitat de repensar el model de contractació pública, passant d'una contractació al servei de la precarització a una contractació entesa com un instrument clau al servei d'una economia més social, que sigui el reflex i contribueixi a la construcció del model de país que volem. Perquè, evidentment, no tot s'hi val, i la situació que hem viscut els últims anys no és sostenible al llarg del temps. Creiem que val la pena reflexionar-hi en profunditat i posar en valor el potencial que ofereixen els actors de l'economia social en la provisió d'aquesta tipologia de serveis.

La Confederació és una associació empresarial del Tercer Sector Social

PERE TORDERA

CARTES I MISSATGES

Discos Castelló, mai t'oblidarem

Una altra botiga emblemàtica de Barcelona tanca portes per culpa de la tecnologia informàtica: ens descarreguem les cançons pel mòbil o el PC i ja no comprem el disc sencer. Discos Castelló no només és una botiga per comprar-hi discos, era un temple de la música en general, on podies consultar als empleats coses d'un grup musical o un disc que no tenies, i ells et donaven la solució. Ahir vaig passar per últim cop per la botiga del carrer Tallers i em va fer pena veure les prestatgeries amb poc gènere, ja que els primers dies tot va volar en sentir que tancaven per sempre el local. Ahir vaig parlar amb en Jordi Castelló i em va dir que portava tres dies frenètics de vendes. Que els seus pares no podien ser a la botiga perquè ploraven de pena com tots, emocionats per la notícia.

Es perd un contacte entre venedor professional i client. Tot és *online*, com la carta que escric. Des del meu despatx miro la filera de discos del meu grup preferit i recordo el moment de la compra. A la vostra botiga hi he descobert tots els tipus de

música que hi ha al món. Totes dues parts hi sortíem guanyant i ara hi sortirem perdent perquè l'Ajuntament no actua amb els comerços emblemàtics i històrics de Barcelona. Una llàstima. Us porto al cor, sou part de la meua vida. Ningú podrà arribar al vostre nivell professional, família Castelló. Una forta abraçada.

RAMON MASAGUÉ ARRIBAS
BARCELONA

Generació 'Jo, jo! Ja, ja!'

La vida de cadascú se sustenta en els valors, en els que de petits ens ensenyen que són importants. Treballo en una granja escola on fem educació emocional i una mare m'explica que dona diners a la seva filla, de 8 anys, cada cop que fa els deures, com a recompensa. Està espantada amb la ràbia de la filla quan no aconsegueix el que vol: s'enfada de seguida i no accepta el no.

Els nens són coherents, molt més que els adults. I quan ensenyen que qualsevol petit esforç mereix una recompensa en forma de diners, ho aprenen... i t'ho reclamaran sempre. Aprendran el *jo, jo* (jo sempre primer) i el *ja!, ja!* (ho vull ja, no

puer esperar). També aprendran que no tenen obligacions i basaran la seva infantesa a *tenir*, el valor que els sustentará la vida quan siguin adults. I creuran que si no *tenen* no poden ser feliços, ja que ningú els està ensenyant a donar valor a *ser*.

Quan eduquem siguem conscients d'on estem posant el valor, si a *ser* o a *tenir*. El que tens pot desaparèixer, però el *ser*, la fortalesa interior, la responsabilitat, res te les podrà prendre, perquè les fabriques tu i per tant són inescotables.

CRISTINA GUTIÉRREZ LESTÓN
SANTA MARIA DE PALAUTORDERA

En suport a l'homeopatia

Veig amb preocupació la campanya contra l'homeopatia que es desenvolupa a casa nostra: anul·lació del màster de la UB i articles en diferents mitjans on només es dona veu als seus detractors. Jo, com tants altres pacients, vaig recórrer a l'homeopatia després de visitar una infinitat de metges convencionals que no van aconseguir ni curar-me ni mitigar els meus símptomes. Des de llavors em consulto amb un metge (col·legiat) homeòpata i actualment no

només no tinc dolor sinó que la meua salut general ha millorat sensiblement.

No som pobres malalts enganyats per engalipadors. La majoria de nosaltres som pacients ben informats que busquem una opció efectiva. Som, també, una vàlvula d'escapament per al saturat sistema nacional de salut: paguem impostos però fem servir molt menys els metges i els medicaments subvencionats. Si nosaltres hem triat una altra forma de medicina, que nosaltres paguem, a qui estem molestant? A les grans empreses farmacèutiques?

Animaria tots aquells que diuen que es preocupen per la nostra salut que dediquin els seus esforços a temes sanitaris més sagnants com les víctimes de la talidomida. A nosaltres no intentin salvar-nos, sisplau.

MONTSERRAT BRAVO
BARCELONA

Les cartes enviades pels lectors han de tenir un màxim de 1.000 caràcters. El diari es reserva el dret de resumir-les. Els seus autors hi han de fer constar nom i cognoms, adreça postal i electrònica, número de carnet d'identitat i un telèfon de contacte. Les cartes no es respondran.

Podeu expressar-vos al diari a través de la web www.ara.cat, i per les següents vies:

[@diariARA](https://www.facebook.com/diariARA) [facebook.com/diariARA](https://www.facebook.com/diariARA) [@cartes@ara.cat](mailto:cartes@ara.cat) Carrer Diputació, 119, 08015, Barcelona Fe d'errades: opinio@ara.cat

